

Autor Ivana Stefanović

Duboki do – priča o zvonu

Kompozicija Duboki Do je muzika za elektroniku i živog izvođača. Trajanje 20 minuta. Prvo emitovanje 17. 1.2011. na Kanalu Ravel.

Kompozicija Duboki Do je muzika za elektroniku i živog izvođača. Trajanje 20 minuta. Prvo emitovanje 17. 1.2011. na Kanalu Ravel.

Ne bi se reklo, ali zvono je jako osetljiv i krhak predmet. Teško se izliva, dugo hladi, teško podiže na zvonik, teško se harmonizuje sa ostalim zvonima da bi se dobio skladan sazvučje, akord. U prošlosti zvona su često lutala od crkve do crkve, od sata do sata, dok se ne bi skrasila jer ih onaj ko ih je naručio, više nije želeo ili nije mogao da ga primi.

Zvono lako uspostavi ali i pokvari harmoniju sa ostalim zvonima. Zvono za tren može da se skine sa zvonika ili slomije udarcem čekića. Ono se lako ponovo prelije i pretvori u oružje. Od miroljubivog simbola iz duhovnog arsenala, zvono tako postaje ubica.

U tom smislu nema sličnosti između topova i zvona. Ona se samo prave od istog materijala i liju se na isti način, a oni majstori koji su znali da liju zvona, probali su s uspehom da liju i topove.

Duboki Do ili Duboko C je ime jednog zvona. Ja sam mu dala to ime. Poznajem priču o njemu, mada ne i samo zvono. Bilo je u promeru 70 cm široko i 70 cm visoko, i bilo je teško 400 funti (149 kg). Njegov ton je bio Do/Ce/Ut. Iako naručeno za određeni hram, lutalo je i završilo na tornju neke sasvim druge crkve. Poslednji put je viđeno i fotografisano 1916, usred Prvog rata, na jednoj železničkoj stanici dok je čekalo da ga austrijska vojska transportuje do peći, na prelivanje. Posle toga nije bilo vesti o Dobokom Do, sve dok se nije pojavilo kao tema ove kompozicije.

U kompoziciji se koriste snimci zvona sa Balijsa, Tibeta, iz Japana, sa Hilandara i mnoga druga, ali su ovi dokumentarni zvuci elektrosnki transformisani upotrebom određenih softvera i perifernih procesora zvuka.